

VIHKIMYS JA VIHKIMYSMYSTEERIOITA

Pekka Ervastin esitelmä 12.12.1926

Vihkimys ja vihkimysmysterioita, josta aiheesta olen tänään ilmoittanut puhuvani, kuulostaa sangen salaperäiseltä. Teistä varmaan kaikki ovat kuulleet siitä, että vihkimyksestä puhutaan vapaamuurariuden yhteydessä ja silloin voisitte syystä kysyä, aikooko puhuja nyt kertoa jotain vapaamuurarisalaisuuksista, aikooko hän paljastaa meille laittomasti jotain sellaista, mitä muuten on pidettävä salassa. Tähän riennän heti vastaamaan, että sitä sen suinkaan aijo tehdä. Minä en ollenkaan aijo puhua vihkimyksestä, vihkimyskäsitteestä ainoastaan vapaamuurariuden yhteydessä, vaan tahdon siitä jotain sanoa laajemmassa merkityksessä, sillä emmehan saa unohtaa, että teosofisessa kirjallisuudessa puhutaan vihkimyksestä, vihityistä, vihkijästä j.n.e. Kaikessa salatieteessä, kaikessa okkultismissa, keskiaikaisessa alkemiassa, kabbalistsissa pyrkimyksissä, uuden ajan rosenkreutsiläisyydessä, kaikkialla on puhuttu vihkimyksestä ja vihityistä. Sentähden tämä nimi on hyvin yleinen, sillä mehän tiedämme kaikki, että tätä sanaa vihkimys ja vihkiä, että sitä käytetään meidän jokapäiväisessä kielessämmekin. Puhummehan avioliittovihkimyksestä, puhummehan maisterivihkimyksistä, joissa kandidaatit vihitään maistereiksi, puhumattakaan nyt siitä, että voi tulla vihityksi jonkun salaperäisen veljeskunnan jäseneksi. Tätä sanaa käytetään yleisesti jokapäiväisessä kielessämme ja me olemme tottuneet ymmärtämään sitä sanaa siten, että se merkitsee jonkunlaista juhllaisuutta, jonkinlaisia juhlamenoja, joitten avulla ihmiselle jotain tapahtuu, asianomaiselle yksilölle jotain tapahtuu. Se, joka kaikista lähinnä silmiimme pistää on se, että tällainen vihkimysseremonia nostaa tuon vihittävän johonkin uuteen veljespiiriin. Ajatelkaamme vain avioliittoa. Siinä nuo kaksi kontrahenttia vihitään yhteen säätyyn ja muodostavat perheen. He kuuluvat perheiden piiriin. He eivät

ole enää samanlaisia ihmisiä samanlaisilla vapauksilla ja oikeuksilla kuin ennen. Nyt heillä on toisenlaisia vapauksia, ehkä rajoitetumpia ja toisenlaisia oikeuksia, ehkä suurempia. Heidät on otettu uuteen piiriin. Samalla tavalla kuin kandidaatista tehdään maisteri, niin hänet tuolla vihkimys-seremonialla otetaan vastaan maisterien piiriin oppineiden joukkoon. Hänestä voi tulla professori tai mikä oppinut tahansa. Hän on tullut tuolla vihkimys-seremonialla juuri oppineiden valtakuntaan. Samalla tavalla, jos ihminen vihitään vapaamuurariksi, niin hän kuuluu veljeskuntaan, johon hän ei ole ennen kuulunut ja hän kuuluu piiriin, jolla on omat tehtävänsä, salaisuutensa, oikeutensa ja velvollisuutensa. Nämä ovat yleisesti tunnettuja asioita. Mutta kun ajattelemme hieman tarkemmin tällaista vihkimystä, niin huomaamme siinä paljon muuta. Huomaamme, että jokaisessa vihkimyksessä ei ole ainoastaan tuo vihkimys-seremonia, vaan siinä on jonkunlaisia salaisuuksia, eli mysteριοita. Jokaisessa vihkimyksessä on mysteριοita, jotka eivät ainoastaan koske juuri vihittävä. Voisimme sanoa, että tuo, että vihittävä juhlallisuuden kautta tulee jäseneksi uuteen ihmisten piiriin, että se on yksi noista mysteριοista. Mutta se ei tyhjennä asiaa, se ei ole ainoa mysteριο. Esim. jos ajattelemme maisterivihkiäisiä, niin tuo seremonia, joka on tehnyt kandidaatista maisterin, se on samalla kuin leima, joka on hänelle annettu, leima, joka osoittaa ja todistaa, että hänellä on määrättyjä tietoja, joka osoittaa ja todistaa, että hänelle on annettu kunnia-arvo, niinkuin esim. Tohtorin arvo voidaan antaa muuten ansiokkaalle ihmiselle, mutta maisteriksi voidaan vihkiä semmoinen ihminen, joka on suorittanut määrättyjä lukuja ja tutkintoja. Hän on hankkinut itselleen määrättyjä tietoja ja nyt tuo vihkiminen, se leimaa hänet semmoiseksi, jolla on tietoja ja avaa samalla tien enempien tietojen hankkimiseen aivan laillisessa järjestyksessä.

Kun me ajattelemme vihkimystä, huomaamme siinä kolmannenkin mysteρίου. Tämä mysteριο näkyy selvemmin avioliitossa, se kolmas mysteριο on siinä, että vihkimys tekee

mahdolliseksi vihittävän tajunnan laajenemisen. Avioliitossa kaksi ihmistä, kaksi yksilöä, jotka vihitään avioliittoon, ne ottavat nyt vastaan tajunnan laajenemisen. Mikä on tuo tajunnan laajeneminen? Se on sitä, että ihmisen tajunta on laajentunut käsittämään toisenkin yksilön niin läheisesti, että se tavallaan on saanut aikaan oman persoonallisen tajunnan laajenemisen. Kun ihminen rakastaa toista ihmistä, niin hänen oma tajuntansa sulkee tuon toisen ihmisen itseensä ja se on juuri tapahtunut rakkauden kautta. Nyt kun nuo kaksi ihmistä vihitään avioliittoon, niin se on kuin pantti siitä, että heidän tajuntansa yhä tulee laajenemaan, se tulee käsittämään perheen. Tämä merkitsee, että he eivät enää ole semmoisia vapaita yksilöitä, jotka saavat tehdä mitä tahansa. Nyt kun he ovat laajentaneet tajuntansa käsittämään perheen, niin nyt he ovat ottaneet vastuun hartioilleen. He ovat vastuunalaisia siitä, että perhe tulee toimeen tässä maailmassa. Heidän tajuntansa käsittää noita toisia perheen yksilöitä ja velvollisuuksia heitä kohtaan. Tällä tavalla lyhyesti kuvaten voimme sanoa, että vihkimys on kolmenlainen mysteeri. Ensimmäiseksi ihminen otetaan vastaan johonkin veljeskuntaan. Toiseksi vihkimys on todistus ja leima, että tietoa on hankittu, ja kolmanneksi, että tajunta on laajentunut ja tajunnan laajeneminen yhä tulee tapahtumaan. Näissä jokapäiväisissä vihkimyskäsitteissä ei nämä kolme mysteeriota niin selvästi tule näkyviin. Tuntee vain, että nämä kolme mysteeriota on, jos tarkemmin ajattelee vain yksityistapauksia. Mutta kun katselemme vihkimyskysymystä korkeammalta kannalta, niin silloin meille on erittäin tärkeitä muistaa näitä mysteeriota. Sillä sanoohan vanha sanakin, että kaikki mitä täällä maan päällä tapahtuu, se on vain kuin varjoa ja heijastusta jostain korkeammasta valosta, jostain korkeammasta totuudesta. Sanotaanhan katolisessa kirkossa, että kun inhimillinen avioliittoseremonia suoritetaan, niin avioliitto oikeastaan tapahtuu ja on jo tapahtunut taivaassa. Tuo kaunis ajatus viittaa siihen, että mitä täällä maanpäällä tapahtuu on heijastusta korkeammasta todellisuudesta. Sentähden ei ole

ollenkaan meidän järjellemme ja meidän sisäiselle intuitsionille vierasta, kun me luemme kirjallisuudesta, että aina on ollut olemusta vihkimystä, jossain aivan erikoisessa, korkeassa, ihmeellisessä merkityksessä. Mehän jo kuulemme uskonnolta, vaikkemme kuuluisikaan katoliseen kirkkoon, niin me kuulemme protestanttiselta uskonnolta, että on olemassa jokin ihmeellinen pyhien seurakunta, pyhien ihmisten seurakunta, näkymätön kirkko, josta tämä näkyväinen kirkko on ainoastaan vertauskuva. On olemassa näkymätön kirkko, johon kuuluvat todelliset uskovaiset, oikein syvästi uskoon eläytyneet kristityt. Me saamme oppia ja me ymmärrämme silloin, että todellakin, jos ihminen on oikein pyhä ja jos hän uskossaan vakavasti, niin hän on erikoinen ihminen. Niitä sellaisia ihmisiä ei ole kaikkialla, niitä voi olla siellä täällä maan päällä ja ne muodostavat salaisen pyhän seurakunnan, näkymättömän kirkon. Tämän me sielussanne oivallamme ja siitä käsityksestä ei ole ollenkaan niin pitkä matka, pitkä askel siihen käsitykseen, minkä me saamme teosofeilta ja kaikelta salatieteeltä, että on olemassa todella tuollainen salainen veljeskunta, näkymätön pyhien ihmisten seurakunta, mutta se veljeskunta, se näkymätön kirkko on muodostettu ihmisistä, jotka ovat paljon enemmän kokeneet, paljon enemmän tietävät, paljon enemmän osaavat elämisen taidetta, kuin mitä me olemme käsittäneet silloin, kun olemme ajatelleet pyhien kristittyjen seurakuntaa. Mutta kuitenkin voimme nyt ymmärtää teosofeina selvästi tuon, että on olemassa salainen veljeskunta, johon kuuluu ainoastaan äärettömän korkealle kehittyneitä ihmisiä, ja samalla olemme silloin kuulleet, että tuohon salaiseen veljeskuntaan, ei pääse helpolla jäseneksi. Siihen ei pääse jäseneksi, jollei ole suorittanut pitkän, pitkän itsekasvatustyön, jollei ole kehittänyt itseään aivan adeptiuteen saakka. Se ihmeellinen veljeskunta on olemassa täällä maanpäällä, niin meille kerrotaan, mutta sen jäseniä emme tunne. Jotta voisimme tuntea sen veljeskunnan jäseniä, niin meidän pitäisi itse kuulua siihen veljeskuntaan. Ainoastaan veljet tuntevat

toisiaan. Me voimme ainoastaan aavistaa jostain ihmisestä, että hän ehkä siihen kuuluu. Tämä veljeskunta on muodostettu ihmisistä, jotka eivät ainoastaan ole tällaisia fyysillisiä olentoja, ruumiillisia olentoja, vaan jotka myöskin elävät vapaasti, toisessa maailmassa, joiden sisäinen sieluruumis on niin organisoitu, joille kirkastettu taivaallinen ruumis jo on muodostunut, niin että he saattavat pitää kokouksia riippumatta siitä, missä veljet asuvat fyysillisesti. He saattavat pitää kokouksia näkymättömässä maailmassa, he saattavat pitää kokouksia määrätynä hetkenä, niinkuin määrättyissä rosenkreutsiläisissä veljeskunnissa, kun sanottiin, että sinä ja sinä päivänä veljien oli kokoonnuttava pyhään temppeliin. Kun veljet olivat kukin omassa maasaan, niin olisi ollut hyvin hankalaa tehdä pitkiä matkoja tuota kokousta varten, joka yhtenä yönä vietettiin (heidän olisi mahdotonta Europasta Aasiaan j.n.e. kun ei ollut myöskään nykyaikaisia matkustusneuvoja). Tuota määräystä, että heidän piti määrätynä yönä kokoontua kaikki yhteen, olisi ollut mahdoton toteuttaa, elleivät nuo veljet olisi olleet ihmisiä, jotka saattoivat matkustaa aivan toisella tavalla, jotka olivat itsetietoisia toisessa ruumiissa ja jotka siis olivat riippumattomia tästä fyysillisestä ruumiista, jonka ihminen itseasiassa ei säilytä itseään varten, vaan ihmiskuntaa varten.

Me puhumme siis teosofiassa ja okkultismissa tästä Mestarien veljeskunnasta, adeptien veljeskunnasta ja tiedämme ettei edes tuollaisen Mestarin oppilaaksi, jollei suorita, niinkuin sanotaan, vihkimystä. Täytyy tulla vihityksi siihen veljeskuntaan ja vihkimys-sana on täten saanut erinomaisen korkean ja syvän ja salaperäisen merkityksen meidän teosofiassamme. Me ymmärrämme, että semmoinen vihkimyksen yhteydessä voi todella olla mysteeriota. Ensimmäinen on tietysti tuo, että ihminen, yksilö tulee vastaanotetuksi veljeskuntaan, tulee jonkun piirin jäseneksi. Se on nyt itsestään selvää. Toinen mysteeri on myös aivan järjellemme käsitettävissä, se joka koskee tietoa. Mehän ymmärrämme senkin, että tällaisen veljeskunnan

jäseneksi ei voi päästä, ellei ole saavuttanut määrättyä tietoa, ellei ole hankkinut itsekasvatuksen avulla semmoista tietoa, jota ei ole tavallisilla ihmisillä, ja sitä olemme tottuneet nimittämään yliaistilliseksi tiedoksi. Olemme tottuneet huomaamaan, että heillä, jotka ovat vihityt tuohon salaiseen veljeskuntaan, he tietävät semmoisia elämän ja kuoleman salaisuuksia, joita tavallinen ihminen ei ollenkaan tiedä. He osaavat liikkua vainajien maailmassa. He osaavat katsella heidän kohtaloitaan, tutkia heidän vaiheitaan sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa. He täysin tietävät, mitä kuolema on. Heillä on yliaistillista aistia käytettävinaan. Meillähän on siksi paljon asioita ja tosiseikkoja aivan meidän tavallisessa elämässäkkin, ettemme epäile tällaisten asioiden mahdollisuutta. Tieteellisesti ollaan jo päästy siihen varmuuteen, että ihmisen ajatus voi siirtyä toisesta ihmisestä toiseen. Tieteelliset tutkijat ovat varmoja telepatisten ilmiöiden todellisuudesta, ja tietysti ovat ne, jotka ovat tieteellisesti tutkineet asioita tullut siihen, että selvänäköisyys on todellinen inhimillinen kyky. Selvänäköisyys, joka tekee, että ihminen voi nähdä aisteista riippumatta, ihminen voi nähdä vieläpä, mitä tapahtuu jossain toisessa kaupungissa, niinkuin kerrotaan historiallisiakin tapauksia. Swedenborg esim. näki Tukholman suuren tulipalon Göteborgissa ollessaan ja Apollonius Tyanalainen näki ollessaan Vähässä Aasiassa Rooman keisarin tapettavan samana hetkenä kuin se tapahtui. Ne ovat historiallisesti todistettuja tapauksia. Meidän aikanamme on myöskin hyvin paljon todistuskappaleita semmoisista asioista. Selvänäköisyys on siis aisteista riippumaton. Se voi nähdä menneisyyteen ja se voi nähdä tulevaisuuteen. Olemmehan vakuutettuja siitä, että profetallinen kyky on olemassa ja luultavasti teillä kaikilla on pientä kokemusta selvänäköisyydestä. Kuka ei olisi nähnyt edeltäkäsintä unta, että hän on saavinaan määrätyn kirjeen joltain henkilöltä ja sitten se saapuukin päivällä. Hyvin moni ihminen on kokenut juuri tällaista. Tämä kaikki, nämä yliaistilliset kokemukset tekevät, että me emme pidä

mahdottomana, että ihminen saattaa kehittyä adepteiksi, tuollaisiksi olennoiksi, joita voidaan vihkiä salaiseen veljeskuntaan, aivan uuteen piiriin, aivan jonkunlaisten yli-ihmisten piiriin. Ihminen saattaa niin helposti kehittyä, sen me voimme uskoa omankin kokemuksemme nojalla. Mitä taas tulee tuohon kolmanteen mysteerioon, tajunnan laajenemiseen, niin me emme ollenkaan sitäkään epäile, kun sanotaan, että salaisen veljeskunnan jäsenet, nuo mestarit ja adeptit, että heidän tajuntansa on niin laaja, että se voi käsittää tuhansia ihmisiä, joitten elämää he seuraavat, joitten henkistä elämää he seuraavat. Se voi käsittää koko maapallon, ja että heidän tajuntansa elää niissä kaikissa tai että nuo elävät heidän tajunnassaan. Jos joku ihminen pääsee Mestarin oppilaaksi, tuollaisen pyhän veljen opetuslapsiksi, niin hän astuu Mestarin oppilaaksi, tuollaisen pyhän veljen opetuslapsiksi, niin hän astuu mestarin sydämeen ja elää siinä. Samalla tavalla on meillä heijastus siitä avioliiton muodossa. Kun kaksi ihmistä rakastaa toisiaan, niin he elävät toistensa sydämessä. Mies, joka on elänyt hurjastelevaa elämää, kun hän sitten saa vaimon itselleen, jota hän rakastaa ja kunnioittaa, muuttuu. Mikä se on, joka tekee, että hän sitten on muuttunut erittäin siveelliseksi ja moraaliseksi olennoiksi. Hän on aivan uudestisyntyntynyt, hän on aivan uusi olento. Tämä johtuu siitä, että vaimon rakas, pyhä ja puhdas kuva elää hänen sydämessään. Se on kaikissa hänen töissään ja toimissaan mukana. Ja jos joku kiusaus tulee, niin se ei tepsii, koska hänen vaimonsa on hänen mukanaan. Samalla tavalla on myös Mestarin suhde opetuslapsen ja opetuslapsen suhde Mestariin. Kaikki opetuslapset tulevat Mestarin sydämeen ja Mestari on niistä kaikista tietoinen ja jokainen opetuslapsi on saanut Mestarin kuvan sydämeensä ja he elävät Mestarin silmien edessä, joten kiusaukset ja heikkoudet eivät heihin koske, eivätkä tepsii. Se on kuin jokin salaperäinen, taivaallinen, inhimillinen avioliitto, se on taivaallinen, sillä se ei ota mitään ilmausta tässä näkyväisessä maailmassa. Tämä tajunnan laajeneminen se myöskin selviää

meille meidän omassa kokemuksessamme. Me saamme kokea n.s. uskonnollista heräämistä, sitähän monet ihmiset kokevat, sitä eivät koe ainoastaan teosofit ja sellaiset, vaan sitä saavat kokea vielä enemmän uskonnoissa juuri uskovaiset ihmiset. Meidänkin kristinuskossamme on suuri joukko uskovaisia, jotka ovat läpikäyneet sisäisen kokemuksen. He ovat läpikäyneet herämyksen, kuinka he tahtovat sitä nimittää. Ja tämä herämys ja tämä uudestisyntyminen on laajentanut heidän tajuntansa. Uudestisyntyminen eli herämys on uskonnossa siinä, että tajunta, joka ennen oli rikkirevitty, joka katseli ja käänteli ainoastaan monenlaisia voimia ihmisen sielussa, ristiriitaisia voimia, voimia jotka vetivät sinne ja tänne, joka ennen katsellessaan sieluaan ei nähnyt muuta kuin mosaiikki-kuvion, jossa kuvion kaikki kivet näkyivät niin selvästi, ja aikaan saivat sen, ettei hänellä ollut mitään rauhaa, sillä toinen voima veti toisaalle ja toinen toisaalle hänen taistelussaan, etsiessään ja ponnistellessaan, että tämä tajunta läpikäytyään herämyksen laajeni. Silloin hän äkkiä näkee valon, joka yhdistää nämä kaikki voimat eri osat hänessä. Jos hän ennen näki ainoastaan eri värit, niin nyt hän näkee sen valkoisen joka yhdistää kaikki värit toisiinsa. Hän saavuttaa nyt rauhan ja yhteyden moninaisuudessa. Tuollainen on uskonnollinen herämys, kun se on todellinen. En puhu mistään hysteerisestä asiasta. Saattaahan olla hysteerisiä tunnepurkauksia ja tunneilmauksia, mutta todellinen uskonnollinen herämys on rauhan saavuttamista, uuden, sovinnollisen yhteyden saavuttamista Jumalan kanssa. Jokainen uskonnollisesti kokenut ihminen tietää, että tajunta saattaa laajentua ja tulla voimakkaan siveelliseksi. Se on kuin ihmisessä olisi herännyt uusi tahto, joka on erikoisesti moraalinen. Omatunto saa hänessä vallan. Jos hän ennen koetti toimia järkipäisesti, mutta se järki sanoi toisella kertaa toista ja toisella kertaa toista, niin hän nyt toimii omantuntonsa mukaisesti. Se on siis inhimillisen tajunnan laajeneminen, ja tällainen kokemus aikaan saa, että ihminen voi hyvin käsittää, että tuo tajunta saattaa

laajentua aivan jumalalliseksi, ja että nuo adeptit ja mestarit, jotka ovat täydellisiä ihmisiä, jotka muodostavat tuon salaisen veljeskunnan, että heidän tajuntansa on niin laaja, niin suuri, niin pyhä ja niin ylevä, niin kaunis ja niin voimakkaasti moraalinen, ettei mikään alhainen siihen mahdu. Nämä asiat me voimme hyvin käsittää.

Mutta sitten tulee kysymys siitä, mitenkä tuollainen vihkimys on saavutettavissa? Mitenkä on tuollainen kehitys saavutettavissa? Kun me ihmiset saamme tuollaisesta asiasta kuulla, niin silloin meissä herää mahdollisuus itsekin kokemaan ja tietämään. Ja silloin on tavallista, että kun ihminen kohdistaa ajatuksensa, ja toivomuksensa vihkimyksen tosiasioihin, näihin korkeihin asioihin, niin hänen huomionsa kiintyy mysteeriöihin, niihin mysteeriöihin, jotka kuuluvat vihkimykseen. Mutta tämä saattaa hänet helposti kompastumaan.

Tahtoisin nyt parilla sanalla kuvata mitä eri teitä ihmiset lukevat, silloin kun he eivät vielä käsitä asiata oikein syvältä, ja mitenkä heidän kulkunsa on silloin, kun he kulkevat ainoastaan oikeata tietä. Jos ihminen kiinnittää huomionsa tuohon vihkimyksen mysteeriöön, että vihitään joku ihminen jäseneksi johonkin veljeskuntaan, niin hän lopulta tulee siihen, että hän etsii vihkimystä veljeskunnista, hän etsii tässä näkyväisessä maailmassa veljeskuntia, joihin hän voi tulla vihityksi, joitten salaisuuksista hän voi tulla osalliseksi. Silloin ihminen kulkee harhaillen toisesta veljeskunnasta toiseen. Niitä on paljon sangen salaperäisiä veljeskuntia täällä maan päällä. Me voimme sanoa että vapaamuurari veljeskunnat ovat kaikista viattomimmat. Ne pysyttelevät kyllä salassa, mutta niistä voi sentään tietää paljon asioita. Niistä voi tietää, mitä hyvää niissä on ja niistä voi tietää missä kohden ne ovat saattaneet erehtyä. Pyrkijä saa siitä syystä käyttää arvostelukykyänsä niiden suhteen ja voi tullakin vihityksi johonkin tuollaiseen vapaamuurariveljeskuntaan. Mutta ihminen voi etsiä muitakin salaperäisempiä veljeskuntia, julmempia ja ankarampia, sillä vapaamuurarit ovat sangen moderneja,

kulttuuri-ihmisiä, jotka eivät ole peloittavia millään tavalla. Mutta ihminen voi etsiä sellaisia ihmiskuntia, jotka ovat niin salaperäisiä, joista ei tiedetä kerrassaan mitään ja joissa täytyy tehdä hirmuisia valoja, ennenkuin niihin pääsee jäseneksi. Ihminen voi kuulla tällaisesta veljeskunnasta ja hän voi päästä siihen jäseneksi. Jos hän on pintapuolinen ihminen ja uteliaisuus on vienyt hänet sellaiseen seikkailuun, niin hän voi vanhempana viisastua ja huomata, että on paljon turhaa ja tyhjää maailmassa. Mutta jos hän on vähän itsetietoisempi, vähän syvämietteisempi ihminen, niin silloin hän odottaa ja vaatii enemmän tuollaiselta veljeskunnalta. Lopulta hän sitten tapaa tuollaisen veljeskunnan, sellaisen, jolla todella on sängen ihmeellisiä salaisuuksia hänelle antaa. Hän pääsee vihityksi salaiseen piiriin, ja suurten valojen perästä hänelle annetaan sängen ihmeellisiä tietoja, sängen ihmeellisiä taitoja hänelle opetetaan ja hän tuntee itsensä tyydyttyksi. Hän syventyy siihen kaikkeen. Mutta mikä voi tulla hänen kohtalokseen? Hänellä voi olla joku valoisa hetki joskus ja silloin hän kysyy: mihin tämä kaikki vie? Mitä tällä kaikella tarkoitetaan? Ehkä hän saakin sitten tietää salaisesta veljeskunnasta, että kaikella tällä hommalla on kauaskantava, salaperäinen tarkoitus. "Me muutamme maailman, ei sillä tavalla kuin tavallisissa vallankumouksissa, vaan me muutamme maailman salaperäisellä tavalla ja niin me saamme paljon hiljaisesti aikaan." Ihminen on voinut silloin itse kasvaa niin siihen henkeen, että hän hyvin siihen selitykseen tyytyy. Mutta hänellä voi olla semmoisia valoisia hetkiä, jolloin hän ajattelee, että tämähän on enemmän kuin pirua, tämähän on enemmän kuin pahanhengen työtä, mihin minä olen joutunut.

Alkakaamme nyt ihmiset, joka huomio kiintyy tuohon toiseen mysteerioon, tietoon, tiedon hankkimiseen, siihen, että vihkimyksessä saadaan ensinnä todistus siitä, että tietoa on hankittu, ja toiseksi, että avautuu vielä uusia mahdollisuuksia tietojen hankkimiseen ja lisäämiseen, joita mahdollisuuksia ei olisi ilman tuota vihkimystä. Ihminen kiinnittää siihen

huomionsa. Minä tahdon tietoa, minä tahdon saada tietoa yliaistillisista salaperäisistä asioista. Puhutaan paljon näkymättömistä asioista, vainajista, kummituksista, minun täytyy saada niistä tietoa ja koska olen kuullut, että tietoa saavutetaan ainoastaan sillä tavalla, että kehitän itsessäni joitakin kykyjä, niin minä tahdon itsessäni kehittää sellaisia kykyjä. Ihminen koettaa kysymällä saada selville miten näitä salaperäisiä kykyjä on kehitettävä. Miten minä voin tulla selvänäköiseksi, miten voin oppia liikkumaan näkymättömissä maailmoissa? Sellaista ajattelee tuo ihminen ja sellaiseen hän pyrkii. Ihminen verrattain pian ymmärtää, että on olemassa tieto, on olemassa vanha tieto, jota nimitetään askeesiksi ja itsekidutukseksi. Kun hän sitä käyttää, kun hän kieltää itseltään kaikki nautinnot, kaikki luonnolliset tarpeet, on syömättä ja nukkumatta, kun hän ei välitä mitään ruumiillisista kärsimyksistä, niin hän voi jotain kokea. Ihminen kuulee Indian fakiireista, jotka pääsevät niin suuresti ruumiinsa herroiksi, puhumattakaan siitä, että heillä ei voisi olla mitään kipuja, ja että he eivät välitä mitään kuolemasta, vaan sanovat sille: pysy loitolla, kunnes hän vapaaehtoisesti sanoo: nyt minä siirryn pois tästä ruumiista: koska en halua enää elää. Silloin he yhdessä silmänräpäyksessä ilman sairauksia siirtyvät pois ruumiistaan. Näin ihminen kuulee näistä Indian fakiireista ja hän huomaa, että ihmisellä voi olla paljon salaperäisiä kykyjä ja että ihmisellä voi olla valtaa ja voimaa ihmisten yli. Ihminen alkaa pyrkiä tuohon valtaan, hän tahtoo tietää mitenkä tavallisesti tällaisen ihmisen käy? Hän kompastuu juuri tuohon tietoonsa. En nyt puhu niistä ihmisistä, jotka huomaavat jo alusta, että tästä ei tule mitään. En puhu niistä, mutta puhun niistä, jotka pyrkivät ja yrittävät ja kasvattavat itseään, treenaavat itseään, harjoittavat itseään vuosi vuoden perästä. Semmoiset ihmiset, jotka menestyvät näissä pyrkimyksissä, sellaiset ihmiset johtuvat siihen, että he koettavat erittäin kehittää itsessään kykyjä, jotta näkisivät astraalisesti ja osaisivat liikkua astraalisesti. He pääsevät ulos tästä fyysisestä ruumiistaan. Ruumis nukkuu ja he

lähtevät itse ulos. He ovat tietoisia toisessa maailmassa ja he tutkivat asioita siellä ja saavat todella katsella vainajien elämää. Nuo ihmiset tuolla toisessa maailmassa voivat tavata veljeskunnan, jonka joku jäsen tulee heidän luokseen ja sanoo: sinä pääset meidän piiriimme, tahdotko tulla vihityksi siihen veljeskuntaan? Sehän on ollut juuri etsijän toivomus ja niin hän vain kummastuu ja sanoo, että hän on äärettömän kiitollinen. Niin hänet vihitään veljeskunnan jäseneksi, astraalimaailmassa ruumiin nukkuessa. Meidän mielestämme tuo voi olla, jos emme asioita tunne, aivan suurenmoista ja ihmeellinen saavutus ja kuitenkin se on suurenmoinen kompastus ihmiselle, joka on paljon pyrkinyt. Vaikka ei ihminen ensin sitä itse huomaa, niin ehkä hän sen joskus huomaa, että veljeskunta on hyvin kaukana Kristuksen salaisesta veljeskunnasta, se on kaukana Mestarein, Adeptien, Suurten täydellisten ihmisolentojen salaisesta, pyhästä veljeskunnasta. Hän on tullut jäseneksi johonkin veljeskuntaan, jonka toiminta on salaperäinen, mutta jonka toiminta saattaa olla hyvin vaarallinen ihmiskunnalle. Sen hän huomaa joskus, mutta se ihminen, joka on kulkenut tällä tavalla, hän on kompastunut ja hänellä on edessään jotain muuta. Tietysti ei kukaan ihminen ole hukassa. Ei se ole mitään niin hirveätä, mutta se, että tuollainen ihminen tulee vihityksi toisessa maailmassa, salaperäiseen veljeskuntaan ja että hänen tietoisuutensa menee auki toisessa maailmassa, ja että hänen aistinsa tekevät tuon toisen maailman tutkimusesineeksi, se tekee, että hän rupeaa suurella innolla sitä maailmaa tutkimaan. Hän tulee astraaliseksi erikoistuntijaksi, specialistiksi astraalimaailmassa, astraaliseksi ekspertiksi ja hän voi sängen paljon kertoa niistä asioista, mutta juuri sen kautta, että hän on tietoinen tuossa maailmassa ja saattaa siinä toimia ja elää se tekee, että hän voi luoda karmaa itselleen ja voi sitoa itsensä monenlaisiin asioihin. Hänelle tulee paljon työtä tulevaisuudessa ja hän saa paljon kahleita kantaa, kun hän sitten joskus herää ja tahtoo nousta johonkin muuhun.

Sekin oli siis kompastus. Mutta miten käy sellaiselle ihmiselle, joka ajattelee tajunnan laajenemista. Hän ei tavallisesti ajattele sitä niin paljon silloin kun, että hän ottaa päällensä suurempaa vastuuta. Tämä tavallisesti heijastuu hänen tajunnassaan sillä tavalla, että hän tahtoo kunniaa ja valtaa toisten ihmisten sielujen yli samalla kun hänelle sitä valtaa, niin hän saavuttaa sitä kunniaa. Tämä oli sellaisena ominaisuutena hänessä, mutta hän pyrkii siis sellaiseen ja kun hänen tajuntansa laajenee, niin se tapahtuu erilaisten kykyjen hankkimisella. Hän sanoo itselleen: pyrin maagillisiin kykyihin. Tässä ihmisessä voi olla taipumusta suggestioniin, siitä kyvystä hän voi joutua hypnotismiin ja sitten taas magiaan. Ihmisestä tulee maagikko. Maagikkoja oli keskiajalla paljon ja niitä on vieläkin. Maagikko saa valtaa ihmisten yli. Hän voi kyllä olla hyödyksi. Hän voi parantaa ihmisiä, hän voi tehdä paljonkin hyvää. Mutta hän voi myös tehdä paljon pahaa. Mehän tiedämme kaikista tietäjistä, tuollaisista noidista, tuollaisista n.s. poppamiehistä, että ne saattavat tehdä vahinkoa yhtä paljon kuin hyötyäkin. Se riippuu vain siitä, millä tuulella he ovat. Jos katselemme kertomuksia, vanhoja kertomuksia, niin huomaamme, että vaikka tietäjät olisivat olleet hyviä ihmisiä, niin heissä oli koston halu. He kostivat heti, jos heille ei osattu olla kohteliaita, eikä heitä tunnustettu. Hän ei sietänyt, ettei häntä palvottu. Tämä on tuollainen vielä sängen läpinäkyvä piirre niissä ihmisissä, jotka ovat takertuneet tuohon kolmanteen mysteerioon. Nyt minä tahdon vielä aivan lyhyesti sanoa, mikä on syy näiden ihmisten kompastukseen ja missä sitten on oikea tie. Mikä on sen tunnusmerkki? Mikä on se tie suurta vihkimystä kohti? Kompastuksen salaisena syynä on motiivin epäpuhtaus. Se on siinä, että ihmisellä on pyrkiessään motiivi, se on siinä, että hänellä on jokin persoonallinen motiivi: Minä tahdon sitä tai sitä. Minä tahdon valtaa, minä tahdon tietoa, minä tahdon tulla jonkun veljeskunnan jäseneksi. Hän kyllä mukautuu vaatimuksiin, mutta hänellä on sielussaan joku persoonallinen motiivi. Hänen

pyrkimyksensä on voimakas, mutta sentakana on persoonallinen vaikutus. Tämä on hänen heikkoutensa ja tämä on tärkeä seikka meidän kaikkien muistaa. Meidän pitää kaikkien tutkia itseämme, meidän pitää hyvin selvästi olla perillä omista vaikuttimistamme, jos tahdomme lähestyä okkultismin Pyhää temppeeliä. Miten todellisen pyrkijän on? Mitenkä on sen ihmisen, joka todella alkaa kulkea tiellä vihkimystä kohden. Voisimme lyhyesti sanoa, että hän on ilman motiivia. Hänellä ei ainakaan ole mitään persoonallista kannustinta. Hän ei mistään erikoisesta syystä mihinkään pyri, mutta hän tahtoo ikäänkuin päästä itsestään, hän tahtoo totuutta, hän tahtoo Jumalaa. Hän ei suorastaan ole mikään epäilijä, tai kieltäjä. Sellainen ihminen ei lähesty okkultismia temppeeliä. Hän ei ole kieltäjä. Hän sekä uskoo ja selvästi ymmärtää, että jotain on olemassa, että Jumala on ainoa todellinen kaiken takan. Sen hän kuin aavistaa, vaikka ei sitä tiedä, ja hänen halunsa ja pyrkimyksensä ja toivomuksensa on päästä itsestään, päästä kaikesta sellaisesta itsekkästä ja persoonallisesta elämästä, joka sitoo, joka juuri tekee sen, ettei ihminen osaa, ei kykene voittamaan ja työskentelemään aivan vapaasti kaiken hyvän puolesta. Sentähden hänen motiivinsa, jos sellaisesta voi puhua, se on sellainen, että hän tahtoi tietää totuuden, tulla yhdeksi totuuden kanssa ja tietää Jumalaa ja tulla yhdeksi Jumalan kanssa. Se on ainoa oikea tie. Minä en tahdo mitään kehitystä, minä en tahdo mitään valtaa, minä en tahdo mitään kunniaa, minä en tahdo tulla vihityksi mihinkään veljeskuntaan, ainoa, jota ilman en voi olla on Jumala. Kun ihminen niin osaa sanoa itselleen, niin silloin hän on oikean tien alussa, ja mitä hänelle sillä tiellä tapahtuu, siitä voimme puhua ensi kerralla.

* * *